

**Commentariorum ac disputationum, in tertiam partem divi
Thomae tomi quinque**

Priorum vigintisex Quaestionum eius Partis expositionem complectens

Suárez, Francisco

[Köln], 1617

Articulus V. vtrum ea, quæ conueniunt filio hominis, possint prædicari de
diuina natura, & de humana ea quæ conueniunt Filio Dei

[urn:nbn:de:hbz:466:1-93775](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-93775)

quod in propositione, in qua aliquid de aliquo predicatur, non solum attenditur, quid sit illud, de quo predicatur predicatum: sed etiam secundum quid de illo predicetur. Quamvis ergo non distinguantur ea, quae predicantur de Christo, distinguuntur tamen secundum id, secundum quod utrumque predicatur. Nam ea, quae sunt divinae naturae, predicantur de Christo secundum divinam naturam: ea autem, quae sunt humanae naturae, predicantur de eo secundum humanam naturam. Vnde Augustinus dicit in primo de Trinitate: *Dislinguamus, quid in Scripturis sonet, secundum formam Dei, in qua aequalis est Patri, & quid, secundum formam servi, quam accepit, in qua minor est Patri. Et infra, quid, & propter quid, & quid secundum quid dicatur, prudens, & diligens, & pius lector intelliget.*

Ad primum ergo dicendum, quod opposita predicari de eodem secundum idem, est impossibile, sed secundum diversa, nihil prohibet. Et hoc modo opposita predicantur de Christo, non secundum idem, sed secundum diversas naturas.

Ad secundum dicendum, quod sic, quae ad defectum pertinent, Deo attribuerentur secundum divinam naturam, esset blasphemia, quasi pertinet ad diminutionem honoris ipsius: non autem pertinet ad Dei iniuriam, si attribuantur ei secundum naturam assumptam. Vnde in quodam sermone Ephesini Concilii dicitur. Nihil putat Deus iniuriam, quod est occasio salutis hominibus, nihil enim abiectorum, quae elegerit propter nos, iniuriam facit illi naturae, quae non potest esse subiecta iniuriis, propria vero facit inferiora, ut saluet naturam nostram. Quando ergo abiecta & vilia sunt, divinam naturam non iniuriatur, sed saltem hominibus operantur. Quomodo dicitur ea, quae causa nostrae salutis sunt, iniuria occasionem Deo fuisse.

Ad tertium dicendum, quod assumi convenit humanae naturae, non ratione suppositi, sed ratione sui ipsius, & ideo non convenit Deo.

Afirmat D. Thomas, & littera & doctrina eius est satis clara. Nihil verò addendum occurrat ijs, quae in disputatione praecedenti, sect. 3. & 4. dicta sunt.

ARTICVLVS V.

Virum ea, quae conveniunt filio hominis, possint praedicari de divina natura: & de humana, ea, quae conveniunt Filio Dei.

Ad primum sic proceditur. Videtur, quod, quae sunt humanae naturae, possint dici de natura divina. Ea enim, quae sunt humanae naturae, predicantur de Filio Dei, & de Deo. Sed Deus est sua natura. Ergo ea, quae sunt naturae humanae, possunt predicari de divina natura.

2. Præterea, Caro pertinet ad naturam humanam. Sed, ut dicitur Damascenus, in 3. lib. dicimus naturam Verbi incarnatam esse secundum Beatos Athanasium & Cyrillum. Ergo videtur, quod pari ratione ea, quae sunt humanae naturae, possint dici de divina natura.

3. Præterea, Ea, quae sunt divinae naturae, conveniunt humanae naturae in Christo: sicut cognoscere futura, & habere salutiferam virtutem. Ergo videtur, quod pari ratione ea, quae sunt humanae naturae, possint dici de divina natura.

Sed contra est, quod Damascenus dicit in 3. libro: Deitatem quidem dicentes, non nominamus de ea, quae humanitatis idiomata sunt, id est, proprietates: non enim dicimus Deitatem passibilem, vel creabilem. Deitas autem est divina natura. Ergo ea, quae sunt humanae naturae propria, non possunt dici de divina natura.

Fr. Suarez Tom. 1.

Respondetur dicendum, quod ea, quae sunt propriae vnius, non possunt verè de alio predicari, nisi de eo, quod est idem illi: sicut risibile non convenit nisi ei, quod est homo. In mysterio autem Incarnationis non est eadem natura divina & humana, sed eadem est hypostasis vtriusque naturae. & ideo ea, quae sunt vnius naturae, non possunt de alia predicari, secundum quod in abstracto significantur. Nomina verò concreta supponunt hypostasim naturae, & ideo indifferenter predicari possunt ea, quae ad utramque naturam pertinent, de nominibus concretis, siue illud nomen, de quo dicuntur, det intelligere utramque naturam, sicut hoc nomen, Christus, in quo intelligitur, & Divinitas vngens, & humanitas vincta: siue solum divinam naturam sicut hoc nomen, Deus, vel Filius Dei: siue solum naturam humanam, sicut hoc nomen, homo, vel Iesus. Vnde Leo Papa dicit in Epistola ad Paphianos: *Non interest, ex qua Christus substantia nominetur, cum, inseparabiliter manente unitate personae, idem sit & totus hominis filius, propter carnem, & totus Dei Filius, propter vnam cum Patre Deitatem.*

Ad primum ergo dicendum, quod in divinis realiter est idem persona cum natura, & ratione huius identitatis divina natura predicatur de Filio Dei. Non tamen est idem modus significandi, & ideo quadam dicitur de Filio Dei, quae non dicuntur de divina natura: sicut dicimus, quod Filius Dei est genitus, non tamen dicimus, quod natura divina sit genita, ut in prima parte habitum est. Et similiter in mysterio Incarnationis dicimus, quod Filius Dei passus est, non autem dicimus, quod divina natura sit passa.

Ad secundum dicendum, quod Incarnatio magis importat unionem ad carnem, quam carnis proprietatem. Vtraque autem natura in Christo, est unita alteri in persona, ratione cuius unionis, & divina natura dicitur incarnata, & humana natura deificata, ut supra dictum est.

Ad tertium dicendum, quod ea, quae sunt divinae naturae, dicuntur de humana natura, non secundum quod essentialiter competunt divinae naturae: sed secundum quod participative derivantur ad humanam naturam. Vnde ea, quae participari non possunt à natura humana (sicut esse increatum, aut omnipotentem) nulla modo de humana natura dicuntur: Divina autem natura nihil participative recipit ab humana natura, & ideo ea, quae sunt humanae naturae, nullo modo possunt dici de divina natura.

Hic articulus etiam expositus est in disputatione praecedenti, sectione secunda.

ARTICVLVS VI.

Virum haec sit vera, Deus factus est homo.

Ad primum sic proceditur. Videtur, quod haec sit falsa, Deus factus est homo. Cum enim homo sit, significet substantiam, fieri hominem, est fieri simpliciter. Sed haec est falsa, Deus factus est simpliciter. Ergo haec est falsa, Deus factus est homo.

2. Præterea, Fieri hominem, est mutari. Sed Deus non potest esse subiectum mutationis, secundum illud Malach. 3. Ego Dominus, & non mutor. Ergo videtur, quod haec sit falsa, Deus factus est homo.

3. Præterea, Homo secundum quod de Christo dicitur, supponit personam filij Dei. Sed haec est falsa, Deus factus est persona filij Dei. Ergo haec est falsa, Deus factus est homo.

Sed contra est, quod dicitur Ioan. 1. Verbum caro factum est. Et sicut Athanasius dicit in Epistola ad Epictetum. Quod dixit, Verbum caro factum est, simile est, ac si diceretur, quod Deus homo factus est.

Respondetur dicendum, quod unumquodque dicitur esse factum illud, quod de novo incipit predicari de ipso. Episcopus autem

Bbb 2